
Na univerzitu v Erlangenu jedině na kole

Na univerzitu v Erlangenu jedině na kole

Pokud přemýšlíte o tom, zda jet v rámci studia Univerzity Karlovy do zahraničí a nemůžete se rozhodnout, radím vám – jedte! Vztahy se prověří, rodiče vás neopustí, práce počká nebo si pak najdete jinou (samozřejmě lepší, protože budete kvalitněji jazykově vybaveni). Škola bez vás také nespadne. Já jsem se rozhodla pro univerzitu v německém Erlangenu.

Jsem studentkou pátého ročníku oboru český jazyk a literatura na FF UK v Praze a svůj nejpříjemnější, na zážitky nejbohatší a z jistého hlediska i nejpřínosnější semestr studia jsem strávila na Friedrich-Alexander Universität Erlangen-Nürnberg na katedře slavistiky, která sídlí v městečku Erlangen (asi 20 km od Norimberka).

Vycestovat jakožto „češtinář“ do zahraničí se zřejmě zdá mnoha mým kolegům absurdní, proto nabídka převyšuje poptávku a stipendia jsou přidělována v podstatě „na požádání“. Jejich výše činí 320 Euro na měsíc, s čímž se dá při troše dobré vůle vyjít (dřívějších 450 Euro bylo však jistě mnohem příjemnějších).

První věcí, kterou jsem začala v Erlangenu shánět bylo kolo. Erlangen je jedna velká rovina a na kole tu jezdí i pánové v obleku a dámy v lodičkách. Často vidíte kolo, na kterém by u nás už nikdo na ulici nevyjel, možná by ani nikdo nepředpokládal, že ještě bude schopné jízdy.

Moje studium na univerzitě probíhalo převážně v kursech němčiny pro cizince, kde se sešli studenti vskutku ze všech kontinentů (snad kromě Austrálie a Antarktidy). To bylo zajímavé především pro předměty jako je konverzace, kde jsme mohli vzájemně porovnávat naše národní zvyklosti i osobní názory či odbourávat předsudky.

Jakožto studentka bohemistiky jsem také navštěvovala hodiny češtiny pro cizince, kde jsme my Češi opravovali češtinu studujících Němců a oni na oplátku korigovali naši němčinu. Zajímavá byla motivace jednotlivých studentů k učení se našeho, přiznejme si to, ne zrovna světově rozšířeného jazyka: např. Tino, student techniky, jezdí každoročně na konferenci do Plzně a chtěl by rozumět svým českým kolegům; Melanie jezdí s rodiči na chatu do českého pohraničí a s

použitím němčiny si tam nekoupí ani housku v obchodě; dále navštěvují kursy češtiny synové a dcery českých imigrantů, kteří umějí česky od rodičů, ale často zápasí se spisovnou variantou jazyka.

Pokud přemýšlíte, zda jet studovat do zahraničí na semestr či na rok, jestli je to jen trochu možné, tak zvolte druhou variantu. Semestr je málo – měsíc se rozkoukáváte a seznamujete s novým prostředím i lidmi, pak se dá chvíli něco podnikat (třeba cestovat, chodit do divadel, na výstavy atd.) a najednou je tady měsíc písemek a zkoušení, studenti začínají být nervózní a nikam se jim už nechce.

Nejhorší je, když v posledním týdnu pobytu jdete městem a vidíte ty krásné kavárničky, ve kterých jste se nestihli zastavit. Zkrátka, jeden semestr nestačí.

Po návratu do Čech se mi všechno zařizování zdá snazší, protože nemusím přemýšlet, jak svůj problém či žádost přednést alespoň trochu kultivovaně v němčině. Kdybych měla možnost, jela bych zas a svého rozhodnutí rozhodně nelituju.

Petra Beranová, FFUK